

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.380 van 3 april 2002
in de zaak A. 118.742/VII-26.174.**

In zake : de n.v. AIR TECHNOLOGY BELGIUM,
die woonplaats kiest bij
advocaat C. SERVAIS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaten G. MARTYN, P. DEJONCKHEERE, J. COLPAERT en
I. DE TANDT,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. AIR TECHNOLOGY BELGIUM op 27 maart 2002 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 21 maart 2002 waarbij haar beroep tegen de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie van 7 januari 2002 houdende het verbod om een helihaven, gelegen aan de Battenbroek 10 te Mechelen-Walem, nog verder te exploiteren, ongegrond wordt verklaard en het beroepen bevel tot stopzetting wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 april 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SERVAIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat G. MARTYN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij exploiteert aan de Battenbroek 10 te Mechelen-Walem een helihaven.

1.2. Wegens het vergunningsplichtig worden van dergelijke exploitatie - ingevolge de vervanging van bijlage 1 bij Vlarem I door artikel 66 van het besluit van 12 januari 1999 van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985 houdende reglementering en vergunning voor het gebruik van grondwater en de afbakening van waterwingebieden en beschermingszones - heeft de verzoekende partij, in toepassing van artikel 38 van Vlarem I, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een aanvraag ingediend tot aktenaam van de verdere exploitatie van de helihaven.

1.3. Op 9 maart 2000 beslist de bestendige deputatie om geen akte te nemen van de vergunningsplichtig geworden inrichting.

1.4. Bij besluit van 17 september 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw wordt de weigering van de vergunning in beroep bevestigd.

De verzoekende partij heeft tegen voormeld besluit van 17 september 2000 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingesteld bij de Raad van State (zaak gekend als A. 97.805/VII-23.100). Bij arrest nr. 94.802 van 19 april 2001 is de vordering tot schorsing verworpen omdat geen van de aangevoerde middelen ernstig werd bevonden.

1.5. Na het verlenen van enige termijn van respijt, neemt de afdeling Milieu-inspectie op 7 januari 2002 een beslissing waarbij de stopzetting van de exploitatie van de helihaven met ingang van 15 april 2002 wordt bevolen.

1.6. Op 14 januari 2002 tekent de verzoekende partij tegen voormelde maatregel beroep aan bij de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw. In het beroepschrift wordt in essentie aangevoerd dat artikel 16 van het milieuvergunnings-decreet van 28 juni 1985 en artikel 38 van Vlarem I zich er tegen verzetten dat de exploitatie van de helihaven gedwongen zou worden stopgezet zolang door de Raad van State geen uitspraak is gedaan over het annulatieberoep nr. A. 97.805/VII-23.100.

1.7. Met het bestreden besluit wordt voormeld beroep ongegrond verklaard. Dienvolgens dient de verzoekende partij met ingang van 15 april 2002 de exploitatie van de bestaande helihaven stop te zetten;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel aanvoert wat volgt:

"III.1. EERSTE MIDDEL:

Genomen uit de schending van artikel 6, §§ 3 en 4 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna : Bijzondere Wet 1980). Exceptie van onwettigheid op grond van artikel 159 G.W.

Toelichting :

Artikel 6, § 3 Bijzondere Wet 1980 bepaalt :

'Er wordt overleg gepleegd tussen de betrokken Regeringen en de bevoegde federale overheid.

(..)

4° voor de minimale technische veiligheidsnormen inzake het bouwen en onderhouden van wegen, havens, waterwegen, dijken, luchthavens en vliegvelden;

(...)

6° voor het luchtverkeer op de regionale luchthavens en openbare vliegvelden, en voor rechten die er betrekking op hebben;

(..)'.

Artikel 6, § 4 Bijzondere Wet 1980 bepaalt :

'De Regeringen worden betrokken bij :

(...)

3° het ontwerpen van de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer, alsook van de technische voorschriften inzake verkeers- en vervoermiddelen;

4° het ontwerpen van de regels betreffende de organisatie en de uitwerking van de veiligheid van het luchtverkeer op de regionale luchthavens en de openbare vliegvelden;

(...)'.

Deze bepalingen verplichten de gewestregering respectievelijk de federale overheid, overleg te plegen wanneer de voormelde materies het voorwerp uitmaken van een te nemen besluit.

In casu werd door de Vlaamse regering het besluit genomen van 12 januari 1999 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) en van het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985 houdende reglementering en vergunning voor het gebruik van grondwater en de afbakening van waterwingebieden en beschermingszones, hetgeen werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad dd. 11 maart 1999.

Bij dit besluit werd de in Bijlage I bij Vlarem I vermelde lijst gewijzigd.

Door het besluit van de Vlaamse regering dd. 12 januari 1999 werd o.m. een rubriek 57 in de lijst, zoals vermeld onder Bijlage 1 bij Vlarem I, opgenomen. Deze rubriek bepaalt :

'Terreinen voor vliegvelden met een start- en landingsbaan van :

Voor de toepassing van deze rubriek wordt onder vliegvelden verstaan de vliegvelden die beantwoorden aan de definitie van het Verdrag van Chicago van 1944 tot oprichting van de Internationale burgerluchtvaartorganisatie.

1° minder dan 1. 900 meter : klasse 2

2° ten minste 1.900 meter : klasse 1'

Plots volstaat het dus niet meer om een erkenning te hebben vanwege het Bestuur van de Luchtvaart van het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur (wat verzoekster wel degelijk heeft sinds 1995 : zie stuk 12), maar wordt een bijkomende verplichting opgelegd voor wat het Vlaamse Gewest betreft, nl. een milieuvergunning.

Ontegensprekelijk heeft de Vlaamse regering door het kwestieuze besluit van 12 januari 1999 een regeling getroffen in een aangelegenheid die betrekking heeft op de door artikel 6, § 3 bedoelde materie, met name 'het luchtverkeer op de regionale luchthavens en openbare vliegvelden, en rechten die er betrekking op hebben'.

Immers, door deze rubriek in te voeren heeft de Vlaamse regering wel degelijk willen sleutelen aan de rechten die betrekking hebben op het luchtverkeer op de regionale luchthavens en de openbare vliegvelden, met name door de exploitatie ervan, en dus ook het recht om dit te exploiteren, afhankelijk te stellen van een milieuvergunning.

Het kan niet ontkend worden dat de inrichting van verzoekster een openbaar karakter heeft. Immers, het betreft een commerciële uitbating die voor iedereen toegankelijk is. De inrichting geniet - het weze herhaald - sinds 1995 van een erkenning vanwege het Bestuur van de Luchtvaart.

Artikel 6, § 3 voorziet in dat geval dat de Vlaamse regering overleg had moeten plegen met de betrokken en bevoegde federale overheid, te weten het federale Ministerie van Verkeer en Infrastructuur, waaronder het Bestuur der Luchtvaart ressorteert.

Verzoekster stelt echter vast dat nergens in het besluit van de Vlaamse regering dd. 12 januari 1999 vermeld staat dat dit overleg met de bevoegde federale overheid heeft plaatsgevonden, zodat verzoekster er dan ook redelijkerwijze mag van uitgaan dat het noodzakelijke overleg inderdaad niet heeft plaatsgevonden.

Nu duidelijk is dat het kwestieuze besluit genomen is in strijd met de geciteerde bevoegdheidsverdelende bepalingen van de Bijzondere Wet 1980, voert verzoekster de onwettigheid ervan aan.

Verzoekster vraagt dan ook aan Uw Raad dat het onwettige besluit dd. 12 januari 1999, waarbij rubriek 57.1. werd ingevoegd, buiten toepassing wordt gelaten wegens strijdigheid met artikel 159 G.W., hetgeen bepaalt dat 'Ve hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen (toepassen) in zover zij met de wetten overeenstemmen'.

Minstens heeft de regeling betrekking op de minimale technische veiligheidsnormen inzake het bouwen en onderhouden van wegen, havens, waterwegen, dijken, luchthavens en vliegvelden (artikel 6, § 3, 4° Bijzondere Wet 1980), het ontwerpen van de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer, alsook van de technische voorschriften inzake verkeers- en vervoermiddelen (artikel 6, § 4, 3° Bijzondere Wet 1980) en het ontwerpen van de regels betreffende de organisatie en de uitwerking van de veiligheid van het luchtverkeer op de regionale luchthavens en de openbare vliegvelden (artikel 6, § 4, 4° Bijzondere Wet 1980), zodat opnieuw moet worden besloten tot de onwettigheid van het genomen besluit en de toepassing ervan derhalve moet worden uitgesloten.

Aangezien het stopzettingsbevel zijn grondslag en oorzaak vindt in het feit dat verzoekster niet zou beschikking over een milieuvergunning voor rubriek 57. 1., is ook het bestreden besluit aangetast door een onwettigheid en dient dit besluit in eerste instantie geschorst en later vernietigd te worden";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert :

"Het stopzettingbevel lastens de verzoekende partij is gebaseerd op het feit dat er geen, op basis van Vlarem - sinds de wijziging van 1999 - vereiste, vergunning is voor het uitbaten van een helihaven. Mocht de in 1999 aan Vlarem toegevoegde bepaling onwettig zijn en dus op grond van artikel 159 G.W. buiten beschouwing moeten gelaten worden, dan heeft het stopzettingbevel geen wettelijke basis, aldus verzoekster.

Verzoekster meent dat het Besluit van de Vlaamse Regering van 12.01.1999 inderdaad onwettig is, omdat het niet werd genomen na overleg met de federale regering, terwijl dit zou verplicht gesteld zijn door de hiervoor aangehaalde bepalingen van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980.

Er is in casu inderdaad GEEN OVERLEG met de federale regering geweest, maar dit was ook NIET NOODZAKELIJK.

1.De 1999-wijziging aan Vlarem maakt een helihaven, als inrichting, vergunningplichtig.

De milieuvergunningplicht voor hinderlijke inrichtingen behoort integraal tot de bevoegdheid van de GEWESTEN (art.6, § 1, II Bijz. W.). Van de algemene bevoegdheid van de Gewesten inzake leefmilieu zijn slechts uitgezonderd: de produktnormen, de bescherming tegen ioniserende straling en de doorvoer van afvalstoffen, drie materies die tot de federale bevoegdheid blijven behoren.

Het invoeren van een vergunningplicht voor helihavens behoort tot de algemene bevoegdheid van de gewesten en kan onder geen enkel beding begrepen worden onder de limitatief te interpreteren uitzonderingen, die aan de federale overheid zijn voorbehouden of die aan overleg met de federale overheid zijn onderworpen.

2. De paragrafen 3 en 4 van artikel 6 van de Bijzondere Wet sommen, limitatief en beperkend te interpreteren, de materies op waarvoor overleg nodig

is, omdat het nu eenmaal om materies gaat die uit hun aard een 'grensoverschrijdend' karakter hebben. Paragraaf 3 betreft principiële GEWESTmateries, waarover - uitzonderlijk - moet overlegd worden met de federale regering. Paragraaf 4 betreft principiële FEDERALE materies, waarover - per uitzondering - moet overlegd worden met de gewestregeringen. Meteen is al duidelijk dat in casu onmogelijk paragraaf 4 kan geschonden zijn, aangezien de Vlaremwijziging van 1999 door de Vlaamse Regering werd uitgevaardigd. Een bepaling van de Vlaamse regering en genomen in het kader van een gewestbevoegdheid, kan onmogelijk een regel schenden, die enkel van toepassing is op besluiten van de federale regering in het kader van de federale bevoegdheden.

3. Ook paragraaf 3 van artikel 6 is niet geschonden, want niet van toepassing.

De verzoekende partij meent dat met name de punten 4° en 6° zouden geschonden zijn:

a. 4° de minimale technische veiligheidsnormen inzake het bouwen en onderhouden van ... luchthavens en vliegvelden;

De Vlarem milieureglementering heeft de bedoeling om de hinder van inrichtingen in het Vlaamse Gewest ten nadele van lucht, water en bodem te vermijden, minstens te beperken. De Vlaamse milieunormen zijn dus gericht op de bescherming van het milieu.

Milieunormen zijn dus GEEN 'veiligheidsnormen', a fortiori geen 'technische veiligheidsnormen'. Veiligheidsnormen beogen de bescherming van personeel, passagiers en materiaal, niet echter de bescherming van het milieu. Veiligheidsnormen brengen zelfs vaak een extra belasting voor het milieu met zich mee.

Het Vlaams Gewest is niet bevoegd inzake veiligheidsnormen en heeft zich, ook in 1999, niet op dit terrein begeven. Precies voor die veiligheidsnormen beschikt de verzoekende partij overigens over een vergunning van het (federale) Bestuur van de Luchtvaart.

b. 6° het luchtverkeer op de regionale luchthavens en openbare vliegvelden en voor de rechten die er betrekking op hebben;

Ook hier geldt een gelijkaardige redenering. Door het vergunningplichtig maken van een helihaven als hinderlijke inrichting, houdt het Vlaams Gewest zich geenszins bezig met "het luchtverkeer". Het luchtverkeer is, net als het weg, water- en spoorwegverkeer, aan bepaalde verkeersregels gebonden. Het is niet omdat door middel van milieureglementering regels worden opgelegd voor (bedrijven)parkings en garages, voor stations- en haveninstallaties, dat daarmee iets bepaald wordt over de verkeersregels dienaangaande.

Daarenboven is de helihaven van de verzoekende partij een particulier bedrijf en dus geen openbaar vliegveld, a fortiori geen regionale luchthaven.

De 'rechten die er (= op het luchtverkeer) betrekking op hebben' hebben niets te maken met 'rechten die betrekking hebben op de milieureglementering van vliegvelden', maar verwijzen naar landingsrechten, gebruiksrechten, erkenningen, e.d.m. in verband met het vliegen zelf en het gebruik van het luchtruim (dat nu eenmaal grensoverschrijdend is).

4. Volledigheidshalve kan nog aangevuld worden dat ook paragraaf 4, voor het geval Uw Raad per impossibile toch zou oordelen dat deze van toepassing zou kunnen zijn op gewestelijke regelingen, niet geschonden, want niet van toepassing, is. De verzoekende partij meent dat met name de punten 3' en 4' zouden geschonden zijn:

a. 3° regels van de algemene politie ..., alsook van de technische voorschriften inzake verkeers- en vervoersmiddelen;

Zoals hiervoor al gesteld, worden helemaal geen politie- of verkeersregels opgelegd in het kader van milieureglementering.

Een helihaven is geen helikopter. De hinderlijke inrichting van de helihaven is dus helemaal niet te beschouwen als een verkeersmiddel op zich. Een helikopter is een vervoermiddel, maar het gewijzigde Vlarembesluit bepaalt

helemaal niets over de helikopters, doch enkel over de 'terreinen voor vliegvelden'.

Het Vlaamse Gewest is perfect bevoegd om garages, carwashinstallaties en parkings aan milieureglementen te onderwerpen, zonder daarover overleg te moeten plegen met de federale overheid, die bevoegd blijft inzake de technische en veiligheidsvereisten van auto's en vrachtwagens. Naar analogie geldt hetzelfde voor andere transportmiddelen, zoals helikopters.

b. 4° organisatie en uitwerking van de veiligheid van het luchtverkeer op de regionale luchthavens en de openbare vliegvelden;

Zoals hiervoor al aangehaald, gaat het in casu noch om reglementering inzake verkeer, noch om regionale of openbare vliegvelden";

2.1.3. Overwegende dat artikel 14bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt :

“Voor de toepassing van artikel 14 worden als substantiële vormen beschouwd, het overleg, de betrokkenheid, (...) die voorgeschreven zijn door of krachtens de wetten aangenomen in uitvoering de artikelen 39, 127, § 1, 128, § 1, 129, § 1, 130, § 1, 135, 136, eerste lid, 140, 175, 176 en 177 van de Grondwet.

De natuurlijke en de rechtspersonen, behalve de Staat, de Gemeenschappen, de Gewesten en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie wat de aangelegenheden betreft die bedoeld zijn in artikel 63 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, kunnen echter de schending van de in het vorige lid bedoelde vormen niet inroepen”;

dat prima facie bovenstaande bepaling uitsluit dat rechtspersonen, zoals de verzoekende partij, bij wege van exceptie de onwettigheid zouden aanvoeren van reglementaire besluiten die gebeurlijk met miskenning van bedoelde overlegprocedures tot stand zijn gekomen; dat op grond van artikel 14bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in hoofde van de verzoekende partij het belang bij het eerste middel moet ontzegd worden; dat alleen reeds om die reden het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel als volgt luidt :

"III.2. TWEEDE MIDDEL:

Genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, uit de schending van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging en uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Toelichting :

1.

Verwerende partij nam het bestreden besluit op 21 maart 2002, en de betekening ervan volgde per aangetekend schrijven van 22 maart 2002, ontvangen op 25 maart 2002.

Evenwel stelt verzoekster vast dat de betekening - zowel aan de exploitant als aan het Comité VGV - onvolledig was : zo ontbreekt pagina 5 van het besluit. Het besluit bestaat in concreto uit slechts 3 bladen. Op blad 1 staat pagina 1 en recto verso pagina 2, op blad 2 staat pagina 3 en aan de ommezijde pagina 4, op blad 3 ten slotte staat plots pagina 6 en aan de ommezijde staat pagina 7 van het bestreden besluit.

Verzoekster durft aannemen dat op de vermiste pagina 5 wellicht toch nog een essentieel deel van de bijkomende motivering van de bestreden beslissing staat !!?

De opbouw van het bestreden besluit is als volgt opgevat :

- op pagina 2 start men met het hernemen van de aanspraken en bezwaren van verzoekster ;
- op pagina 4 herneemt het besluit de inhoud van de dwangmaatregel. Deze pagina eindigt met het citeren van een deel van de dwangmaatregel genomen door de Afdeling Milieu Inspectie.
- op pagina 6 echter staat slechts een deel van de motivering van verwerende partij. Het is onweerlegbaar zo dat op de ontbrekende pagina 5 het eerste deel van de motivering moet staan. Hiervan heeft verzoekster dus geen kennis gekregen.

2.

De formele motiveringsplicht die volgt uit de Wet van 29 juli 1991, houdt in dat alle administratieve overheden in de zin van artikel 14, § 1 R.v.St.-Wet, hun eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk moeten motiveren, i.e. 'in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen'(artikel 3, lid 1 Wet 29 juli 1991).

Zij heeft tot doel, ten opzichte van degene t.a.v. wie een beslissing wordt genomen, hem een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing, zodat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing, op het stuk van haar motieven, te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt (zie o.m. : R.v.St. nr. 51.005, 28 december 1994; R.v.St. nr. 51.006, 28 december 1994; R.v.St. nr. 59.108, 17 april 1996 en R.v.St. nr. 64.981, 5 maart 1997).

Verzoekster voert dan ook aan dat door slechts een deel van de genomen beslissing te betekenen, het bestuur de motiveringsverplichting heeft geschonden, alsmede haar rechten van verdediging, aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing niet of minstens onvoldoende kent, zodat zij niet in staat is geweest terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing, op het stuk van haar motieven, te verweren met de middelen die het recht haar ter beschikking stelt.

Dit wordt overigens bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State :

'De termijn om te reageren tegen een individuele beslissing gaat ten aanzien van een persoon aan wie zij moet worden betekend, niet in zolang de betekening van deze beslissing, de motivering inbegrepen, niet heeft plaatsgevonden, daar de Wet Motivering Bestuurshandelingen onder andere tot doel heeft de bestemming van de bestuurshandeling toe te laten te oordelen over het nut om beroep aan te tekenen tegen deze handeling. '

(R.v. St., nr. 46.73 0, 29 maart 1994, Res. Dr. Commun. 1994, 24 5; T.B.P. 1994, 63 6).

In concreto heeft verzoekster nu kennis van een deel van de motivering die blijkbaar verband houdt met een recent arrest van de Raad van State, nl. arrest nr. 103.902. De aanhef van dit deel van de motivering kent verzoekster niet.

Verzoekster weet echter ook niet wat het standpunt is van verwerende partij inzake de dwangmaatregel van Afdeling Milieu-Inspectie (heeft verwerende partij de motivering van de Afdeling Milieu-Inspectie tot de zijne gemaakt ?), en verzoekster leest nergens een reactie op haar verweer dat er geen sprake is

van hinder. Er is evenmin een motivering te lezen op de andere aanspraken van verzoekster, met name dat zij een erkenning geniet van het Bestuur der Luchtvaart en dat zij op basis van de eerdere bouw- en milieuvergunning (bekomen in 1992 en 1997) kan spreken van rechtszekerheid inzake de exploitatie van de helihaven.

3.

Dat de onvolledige betekening niet kan geacht worden gelijk te staan met een correcte betekening, blijkt uit het feit dat dit eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt aangezien behoorlijk bestuur vereist dat de overheid van haar besluit zorgvuldig kennis geeft (W. LAMBRECHTS, 'Het zorgvuldigheidsbeginsel', in OPDEBEEK, 1. (ed.), Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1993, p. 46, nr. 22).

In dat opzicht is er dus ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.

Ten slotte wenst verzoekster nog aan te geven dat verwerende partij niet motiveert waarom zij zich aansluit bij het arrest nr. 103.902 van 21 februari 2002 van de Raad van State, en niet de eerdere rechtspraak - arrest nr. 81.874 van 16 juli 1999 en arrest nr. 95.561 van 17 mei 2001 - waarin een ander standpunt wordt aangenomen inzake de problematiek van de definitie van wat een 'definitieve' beslissing is. Het is immers die eerdere rechtspraak die ook aan verzoekster gekend was en die zij heeft vermeld in haar beroep gericht aan de Minister. Blijkbaar zonder enige uitleg hierover, vermeldt verwerende partij gewoonweg het arrest nr. 103.902 en daarbij blijft het dan ook.";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota doet gelden :

"In het oorspronkelijk betekende exemplaar van het bestreden besluit, ontbrak per vergissing één bladzijde. Een week later - maar weliswaar na de neerlegging van het verzoek tot schorsen bij uiterst dringende noodzakelijkheid - werd deze MATERIELE VERGISSING rechtgezet.

1. Verzoekende partij heeft er geen belang bij dit feit als nietigheidsmiddel aan te wenden. Dit middel is dan ook onontvankelijk. De materiële vergissing werd rechtgezet. Binnen de decretale termijn werd dus wel degelijk een volledig exemplaar betekend.

2. Daarenboven zouden, zelfs zonder deze tweede betekening, de belangen van de verzoekende partij door de materiële vergissing geenszins geschaad zijn. Er is immers wel degelijk betekend (zij het een exemplaar waarvan één bladzijde uit het OVERWEGENDE gedeelte ontbrak) en onmiddellijk kon verzoekende partij kennis nemen van zowel de beslissing als (het grootste gedeelte van de) motivering. De fundamentele betekenis en inhoud van het beschikkend gedeelte kon niet betwijfeld worden.

3. De puur materiële vergissing om één bladzijde niet te kopiëren, waaraan zeer spoedig overigens verholpen is, maakt geen inbreuk uit op het zorgvuldigheidsbeginsel. Het onmiddellijke ingrijpen van de overheid na de vaststelling van de materiële vergissing wijst overigens precies op de houding van een zorgvuldige overheid.

4. Terecht stelt de verzoekende partij dat de formele motiveringswet "onder andere tot doel heeft de bestemming van de bestuurshandeling toe te laten te oordelen over het nut beroep aan te tekenen tegen deze handeling". Welnu, de verzoekende partij kon dit nut volkomen beoordelen aan de hand van een exemplaar met slechts zes van de zeven bladzijden. De verzoekende partij heeft hoe dan ook overigens enkele dagen de tijd nodig om een raadsman te contacteren en deze dient ook rechtspraak en rechtsleer erop na te zien,

vooraleer een verzoekschrift op te stellen. Het is op dat ogenblik een kleine moeite om bij de administratie per telefoon of fax de ontbrekende bladzijde op te vragen. De materiële vergissing dat bij de eerste betekening, binnen de wettelijke termijn, één bladzijde vergeten werd, maakt geen inbreuk uit op de doelstelling dat de bestemming van de bestuurshandeling moet kunnen oordelen over het nut beroep aan te tekenen.

5. Op bladzijde 6 (en niet dus op de oorspronkelijk ontbrekende bladzijde 5) van het bestreden besluit wordt uitdrukkelijk het arrest nr.103.902 van 21 februari 2002 (inzake POTTIBO) van Uw Raad aangehaald én wordt uiteengezet waarom de regel of redenering die in dit arrest wordt toegepast, ook moet toegepast worden op huidig geval.

In de zaak POTTIBO ging het om een oorspronkelijke vergunning, die verstreek op 23.09.1999 en waarvoor niet tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de vergunningstermijn (artikel 18 Milieuvergunningdecreet), doch slechts op 02.04.1999, een hernieuwing was aangevraagd. De hernieuwing werd op 02.04.2000 in laatste (administratieve) aanleg geweigerd.

Uw Raad oordeelde dat er met deze weigering "DEFINITIEF" uitspraak was gedaan over de hernieuwingsaanvraag, ook al was een gerechtelijk beroep bij Uw raad daartegen ingesteld, en dit om twee redenen:

1. 'Wel kan krachtens artikel 39, § 3 Vlare I de exploitatie van een inrichting die het voorwerp uitmaakt van een tijdig ingediende hernieuwingsaanvraag voortgezet worden tot over die uitspraak een definitieve beslissing is genomen, doch in casu kan, om twee redenen zelfs, van deze mogelijkheid geen gebruik worden gemaakt. Op de eerste plaats is dit zo omdat de aanvraag die uiteindelijk tot het besluit van 2 april 2000 heeft geleid niet 'tijdig'. dit is tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de initiële vergunning, werd ingediend.'

2. 'Op de tweede plaats is dit zo omdat in de desbetreffende reglementaire bepaling met 'definitieve' beslissing klaarblijkelijk de in laatste administratieve aanleg genomen beslissing wordt bedoeld. Het kan immers niet de bedoeling van de decreetgever zijn geweest toe te laten dat voor onbepaalde tijd, mogelijk jarenlang, hinderlijke inrichtingen zouden kunnen worden uitgebaat zonder de door artikel 4 van het milieuvergunningdecreet opgelegde voorafgaande vergunning, ook al betreft het tijdig ingediende hernieuwingsaanvragen, waarvan in laatste administratieve aanleg werd geoordeeld dat zij niet in overeenstemming zijn met de toepasselijke regelgeving, die op de eerste plaats de bescherming van mens en leefmilieu beoogt. Het tegendeel aannemen zou impliceren dat gebeurlijk zonder enige beperking in de tijd zonder vergunning zou kunnen voort uitgebaat worden. Immers, niets belet de aanvrager na een verwerpingsarrest van de Raad van State, gevolgd door een nieuwe weigering door de bevoegde overheid, opnieuw een annulatieberoep in te stellen, om zo ten eeuwige dage een door de bevoegde overheid niet langer toelaatbaar geachte hinderlijke inrichting voort te kunnen uitbaten' (accentuering door ondergetekende raadsman)

Het bestreden besluit motiveert op bladzijde 6 uitdrukkelijk waarom de (tweede) geciteerde redenering naar analogie dient toegepast te worden: 'zowel in artikel 38, § 3 titel I van het Vlare als art. 39, § 3 titel I van het Vlare wordt voorzien in een identieke regeling, nl dat - indien de vergunningaanvraag tijdig is ingediend - de exploitatie van de inrichting mag voortgezet worden totdat een "definitieve" beslissing over die aanvraag is genomen; precies omwille van deze identiek opgevatte regelingen moet de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de interpretatie van het begrip 'definitieve beslissing' volgens artikel 39, § 3 van titel I van het Vlare (voor hervergunningaanvragen) ook; bij analogie, worden toegepast om het begrip 'definitieve beslissing' in art.38, § 3 titel I van het Vlare te interpreteren'.

(accentuering door de ondergetekende raadsman).

De verzoekende partij stelt dat deze rechtspraak in vergelijking met vroegere uitspraken van Uw Raad als 'nieuw' te beschouwen is. De justitiabelen én de overheid zijn echter hoe dan ook steeds gebonden aan het op dit ogenblik geldende recht. De motivering van Uw Raad in de zaak POTTIBO is correct en, vanuit de basisdoelstellingen van het Milieurecht, verantwoord.

Op het ogenblik van het bestreden besluit kende de verzoekende partij het arrest inzake POTTIBO blijkbaar nog niet, doch zij is voldoende in de mogelijkheid geweest om, na kennisname van het bestreden besluit en voor het instellen van het schorsingsberoep, kennis ervan te nemen.

6. De verzoekende partij heeft tegen de weigering van de aktenaam (na wijziging van de indelingslijst) en dus tegen de weigering van de vergunning een schorsingsberoep ingediend en dit schorsingsberoep werd bij arrest van Uw Raad verworpen. De uitvoering van de tenuitvoerlegging van het weigeringsbesluit is dus NIET GESCHORST of dus met andere woorden afdwingbaar. Dit betekent in concreto dat een stopzettingbevel rechtsgeldig kan gegeven worden. Indien dit niet het geval zou zijn, dan ware een schorsingsverzoek überhaupt zonder voorwerp geweest. Als een vergunningweigeringbeslissing immers zomaar kan genegeerd worden zolang de vernietigingsprocedure loopt, dan heeft het geen zin nog een schorsingsprocedure te voeren. Een weigering die immers niet door middel van een stopzettingbevel kan afgedwongen worden, is immers - minstens de facto - hetzelfde als een weigeringsbeslissing waarvan de uitvoering (voorlopig) opgeschort wordt";

2.2.3. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de niet meegedeelde bladzijde 5 deel uitmaakt van de motivering van het bestreden besluit, zodat het in casu uitsluitend gaat om de niet-mededeling van die bladzijde aan de verzoekende partij; dat, behoudens andersluidende tekst, een tekortkoming aan de verplichting tot mededeling van een beslissing niet de onwettigheid van de beslissing zelf kan meebrengen; dat prima facie een gebrekkige mededeling alleen tot gevolg kan hebben dat, wanneer de mededeling is vereist om de termijn tot het instellen van een beroep te doen ingaan, die termijn niet is ingegaan; dat daarenboven uit de lezing van pagina 6 van het bestreden besluit, pagina die wel vóór het instellen van de onderhavige vordering tot schorsing aan de verzoekende partij is medegedeeld, de verzoekende partij duidelijk kan opmaken om welke reden haar beroep ongegrond werd verklaard; dat immers op die pagina benevens de uiteenzetting van het standpunt van de verwerende partij aangaande de draagwijdte van het begrip "definitieve" beslissing over de milieuvergunningsaanvraag, zoals bedoeld in de artikelen 38, § 3 en 39, § 3 van Vlarem I, en het standpunt dat de Raad van State daaromtrent in het arrest nr. 103.902 van 21 februari 2002 heeft ingenomen, wordt overwogen dat "gelet op artikel 16, § 3, van het milieuvergunningsdecreet (...) de exploitatie, gelet op de weigering van de gevraagde vergunning in laatste administratieve aanleg, d.i. bij ministerieel besluit van 17 september 2000, niet langer (mag) worden voortgezet, zodat de exploitatie zonder de nodige vergunning gebeurt"; dat

wordt vastgesteld dat het beroep van de verzoekende partij in hoofdzaak was gesteund op de vermeende schending van artikel 16 van het milieuvergunningsdecreet; dat uit het derde middel (zie infra) ten andere blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk in staat is geweest om de decisieve motieven van het bestreden besluit te onderkennen;

Overwegende dat, aangezien het motief, gestoeld op artikel 16 van het milieuvergunningsdecreet, een decisief motief uitmaakt om het administratief beroep van de verzoekende partij ongegrond te verklaren, de verwerende partij in het bestreden besluit prima facie niet nader diende in te gaan op “haar verweer dat er geen sprake is van hinder” en op de omstandigheid “dat zij een erkenning geniet van het Bestuur der Luchtvaart en dat zij op basis van de eerdere bouw- en milieuvergunning (bekomen in 1992 en 1997) kan spreken van rechtszekerheid inzake de exploitatie van de helihaven”;

Overwegende, tenslotte, dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat de vergunningverlenende overheid dient te motiveren waarom zij voor haar beslissing steun zocht in het arrest nr. 103.902, b.v.b.a. POTTIBO, van 21 februari 2002 van de Raad van State, en zou voorbij gegaan zijn aan eerdere arresten van de Raad van State waarnaar de verzoekende partij in haar beroepschrift heeft verwezen; dat om aan de eis van de formele motivering tegemoet te komen, het volstaat dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waarom de in beroep verdedigde stellingen niet kunnen worden aangenomen; dat prima facie in casu aan die vereiste is voldaan;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de grief gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht niet ernstig is; dat om dezelfde redenen de aan dezelfde grief gekoppelde schending van de “rechten van verdediging” en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de in het middel geenszins onderbouwde schending van de “materiële” motiveringsplicht, niet als ernstig aangemerkt worden;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van "art. 16 van het Milieuvergunningsdecreet en art. 38 van Vlarem I"; dat zij dat middel toelicht als volgt :

"Doordat verwerende partij de stopzetting beveelt van de activiteiten die vallen onder rubriek 57. 1., omdat hiervoor de vergunning werd geweigerd ;

Terwijl het vaststaat dat verzoekster een bestaande inrichting is, welke luidens artikel 16 MVD en artikel 38 VLAREM I mag verder exploiteren totdat een definitieve beslissing is genomen omtrent de aanvraag, en verzoekster een annulatievordering heeft ingediend tegen het besluit waarbij de aktenaam van rubriek 57. 1. werd geweigerd.

Toelichting :

Art. 16 § 3 van het Milieuvergunningsdecreet luidt als volgt:

'In afwijking van art. 4 mag de exploitatie worden voortgezet tot een definitieve beslissing wordt genomen over de ingediende vergunningsaanvraag.'

Art. 38 van Vlarem I stelt o.m. dat bij aanvulling of wijziging van de indelingslijst, de exploitant van een inrichting die na haar inbedrijfstelling vergunningsplichtig wordt, binnen een termijn van zes maanden, een vergunningsaanvraag moet indienen.

In § 3 wordt bepaald:

'In afwijking van art. 5 mag de exploitatie van een in § 1 bedoelde inrichting worden voortgezet tot een definitieve beslissing, al of niet stilzwijgend, is genomen over de binnen de in § 1 bedoelde termijn ingediende vergunningsaanvraag.'

Deze regeling is identiek aan de regeling voorzien voor de hernieuwing van een vergunning: ook daar is voorzien dat indien de vergunningsaanvraag tijdig is ingediend, de exploitatie mag verder gaan totdat er definitief uitspraak is over de aanvraag.

Over wat onder definitieve uitspraak moet worden begrepen, heeft de Raad van State zich reeds meermaals uitgelaten. Ook door de burgerlijke rechtbanken zijn al uitspraken hierover gevel. Vermeldenswaardig zijn volgende vonnissen en arresten (stuk 2) :

- R.v.St. nr. 81.874 van 16 juli 1999

- R.v.St. nr. 95.561 van 17 mei 2001

- vonnis correctionele rechtbank Mechelen dd. 23 juni 1997 (stuk 37)

a) R.v.St. nr. 81.874 van 16 juli 1999:

Dit arrest heeft betrekking op de hernieuwing van een vergunning.

'Dat deze beslissing in geval een annulatieberoep is ingesteld niet de 'definitieve beslissing' lijkt te zijn over de aanvraag. Dat immers in geval van vernietiging de vernietigde beslissing ingevolge de terugwerkende kracht van het vernietigingsarrest moet worden geacht nooit te hebben bestaan, en de betrokken overheid opnieuw moet beslissen, rekening houdend met het gezag van gewijsde van dit arrest. Dat verwerende partij weliswaar terecht stelt dat slechts in laatste aanleg genomen administratieve beslissingen met een annulatieberoep kunnen worden bestreden, maar dat de mogelijke vernietiging ervan juist impliceert dat die beslissingen in dat geval niet definitief zijn; (...)';

b) R.v.St. nr. 95.561 van 17 mei 2001:

Dit arrest is een vernietigingsarrest. Het bestendigt de rechtspraak waarvan de aanzet is gegeven in arrest nr. 81.874 van 16 juli 1999.

Het arrest van 17 mei 2001 stelt zeer duidelijk:

'Dat de vernietiging van dat weigeringsbesluit met zich meebrengt dat nog geen definitieve beslissing is genomen over de hernieuwingsaanvraag die de verzoekende partij heeft ingediend. Dat ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad van State de in laatste administratieve aanleg genomen beslissing in rechte immers geacht wordt nooit te hebben bestaan en de Bestendige Deputatie opnieuw uitspraak moet doen over het administratiefberoep dat de verzoekende partij heeft ingediend (...).

c) vonnis van 23 juni 1997 :

Het vonnis van de correctionele rechtbank van Mechelen neemt hetzelfde standpunt in als dat vermeld in de twee laatste arresten : de beklaagde wordt

vrijgesproken omdat er nog geen definitieve beslissing voorligt, gelet op het beroep bij de Raad van State.

d) R.v.St. nr. 103.902 van 21 februari 2002 :

In het bestreden besluit wordt plots een deel van een ongekend en recent arrest geciteerd, waardoor de indruk ontstaat dat de Raad van State zijn eerdere visie over wat begrepen moet worden onder 'definitieve' beslissing, heeft herzien.

De raadsman van verzoekster kon dit arrest nog niet raadplegen op de website van de Raad van State aangezien het daar nog niet ter beschikking was en ging dit inzien op de griffie op 26 maart 2002.

De indruk dat de Raad zijn eerdere visie zou hebben gewijzigd is echter volkomen onterecht wanneer men het arrest voldoende analyseert.

Immers, verzoekster stelt vast dat de feiten die aan het betrokken arrest ten grondslag liggen, volledig anders zijn dan in huidige zaak.

In het arrest met nr. 103.902 dd. 21 februari 2002 komt immers naar voor dat de oorspronkelijke vergunning waarover de verzoekende partij beschikte om haar inrichting (N.B. een pottenbakkerij) uit te baten, sedert 23 september 1999 verstreken was.

De aanvraag tot hernieuwing van de vergunning werd laattijdig ingediend, nl. op 2 april 1999, daar waar het Milieuvergunningsdecreet in artikel 18, § 3 voorschrijft dat dergelijke aanvraag dient te gebeuren tussen de achttiende en de twaalfde maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning.

Het betreft echter totaal verschillende uitgangspunten in beide zaken : verzoekster heeft immers wel degelijk tijdig haar vergunningsvraag ingediend, d.w.z. binnen 6 maanden nadat de aangevulde of gewijzigde indelingslijst van kracht is, zodat zij moet worden beschouwd en beoordeeld als een bestaande inrichting . De verzoekende partij in de zaak A. 108.863/VII-24.307 die aan het arrest nr. 103.902 ten grondslag ligt, kon echter niet langer beschouwd worden als zijnde een bestaande inrichting, aangezien zij niet tijdig haar hernieuwingsaanvraag had ingediend.

Hieruit alleen al blijkt dat geen vergelijking tussen beide zaken mogelijk is. Verzoekster besluit derhalve dat, aangezien zij tijdig de vraag tot aktenaam heeft ingediend, en gelet op het feit dat zij een beroep heeft lopen bij de Raad van State tot vernietiging van het besluit van de Minister houdende weigering van de aktenaam, er nog geen definitieve uitspraak is gedaan over haar aanvraag. Indien de Raad van State het besluit van de Minister zou vernietigen, wordt het besluit geacht nooit te hebben bestaan en dient de Minister opnieuw uitspraak te doen. Pas wanneer de termijn om beroep in te stellen tegen het nieuw besluit van de Minister voorbij is, zonder dat enig beroep werd ingesteld, is er sprake van een definitieve beslissing.

De Afdeling Milieu-Inspectie én nadien verwerende partij hebben dan ook, in strijd met art. 16 van het Milieuvergunningsdecreet en art. 38 van Vlareme 1 een stopzetting bevolen ten overstaan van AIR TECHNOLOGY BELGIUM";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daartegenover stelt :

"Op dit middel werd hiervoor al geantwoord. De door verzoekster aangehaalde arresten van Uw Raad over wat een "definitieve beslissing" is, werden overruled door het arrest POTTIBO.

Verzoekster stelt terecht dat de feitelijke omstandigheden van de zaak POTTIBO en van huidige zaak verschillen. (Laattijdige hernieuwingsaanvraag

en dus verstreken zijn van de oorspronkelijke vergunning in de zaak POTTIBO, respectievelijk vergunningplichtig worden en tijdige melding van de bestaande uitbating in de huidige zaak). Dit feitelijke aspect valt echter onder de "eerste reden" van de motivering uit het arrest POTTIBO, hiervoor vermeld op bladzijde 10 van deze nota.

Belangrijker én op beide gevallen van toepassing, is echter de tweede reden van de motivering uit het arrest POTTIBO: 'Op de tweede plaats is dit zo omdat in de desbetreffende reglementaire bepaling met 'definitieve' beslissing klaarblijkelijk de in laatste administratieve aanleg genomen beslissing wordt bedoeld. Het kan immers niet de bedoeling van de decreetgever zijn geweest toe te laten dat voor onbepaalde tijd, mogelijk jarenlang, hinderlijke inrichtingen zouden kunnen worden uitgebaat zonder de door artikel 4 van het milieuvergunningdecreet opgelegde voorafgaande vergunning, ook al betreft het tijdig ingediende hernieuwingsaanvragen, waarvan in laatste administratieve aanleg werd geoordeeld dat zij niet in overeenstemming zijn met de toepasselijke regelgeving, die op de eerste plaats de bescherming van mens en leefmilieu beoogt.'

Onder 'definitieve' beslissing, zoals vermeld in de artikel 16 Milieuvergunningdecreet en 38 Vlarem 1, moet dus begrepen worden een "beslissing verleend in laatste administratieve aanleg" (en niet geschorst door een schorsingsarrest van Uw Raad, noch post factum effectief vernietigd).

In casu is het Ministerieel Besluit van 17.09.2000 houdende weigering een definitieve beslissing, zeker na Uw arrest tot verwerping van het schorsingsverzoek.

In het door de verzoekende partij vermelde arrest nr.95.561 van 17 mei 2001 inzake 't SPRINGPAARD is de redenering nog anders, omdat de feiten van de zaak opnieuw anders zijn. In dit geval was door de burgemeester de sluiting bevolen, terwijl zowel een schorsings- als een vernietigingsberoep bij Uw Raad was ingesteld tegen een beslissing tot weigering, in laatste administratieve aanleg, van een tijdig aangevraagde hernieuwing van de vergunning.

Op het ogenblik van de beoordeling in rechte van de zaak 't SPRINGPAARD was de weigeringbeslissing in laatste administratieve aanleg inmiddels door Uw Raad vernietigd. Daardoor verdwijnt die beslissing inderdaad retroactief uit de rechtsorde en was er dus geen beslissing in laatste administratieve aanleg meer.

In de huidige zaak is er daarentegen wel degelijk een (minstens voorlopig, tot op het ogenblik van een eventuele vernietiging) beslissing in laatste administratieve aanleg, die daarenboven uitvoerbaar is (na verwerping van het schorsingsverzoek).

Het andere door de verzoekende partij aangehaalde arrest, nr.81.874 van 16 juli 1999 inzake VAN DEN STEEN en CORNELIS, tenslotte is een schorsingsarrest, waarin de middelen slechts prima facie behandeld werden, zodat de aldaar ontwikkelde redenering niet als precedent kan ingeroepen worden";

2.3.3. Overwegende dat artikel 16 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

“§ 1. De exploitant van een inrichting die na haar inbedrijfsstelling vergunningsplichtig wordt door aanvulling of wijziging van de indelingslijst, moet binnen de zes maanden te rekenen vanaf de inwerkingtreding van die aanvulling of wijziging een vergunningsaanvraag indienen bij de overheid die bevoegd is ingevolge de nieuwe indeling.

§ 2. (...).

§ 3. In afwijking van artikel 4 mag de exploitatie worden voortgezet tot een definitieve beslissing wordt genomen over de ingediende vergunningsaanvraag”;

dat artikel 38 van Vlarem I een zelfde regeling inhoudt; dat prima facie de “definitieve beslissing” zoals bedoeld in artikel 16, § 3, van het milieuvergunningsdecreet slaat op de in laatste administratieve aanleg genomen beslissing; dat door die bepaling immers wordt nagestreefd dat in exploitatie zijnde inrichtingen die vergunningsplichtig worden, tijdelijk kunnen worden voortgezet in afwachting van de uitspraak van het bestuur over de tijdig ingediende vergunningsaanvraag; dat aldus met artikel 16, § 3 de decreetgever de bedoeling had om de continuïteit van de inrichting gedurende korte tijd te waarborgen in afwachting van de administratieve afhandeling van de milieuvergunningsaanvraag; dat, zoals reeds gewezen in voornoemd arrest nr. 103.902, het niet de bedoeling van de decreetgever kan zijn geweest om in afwachting van de uitspraak ten gronde door de Raad van State, en dus voor langere en onbepaalde tijd, toe te laten dat de uitbating van hinderlijke inrichtingen zou worden voortgezet zonder de door artikel 4 van het milieuvergunningsdecreet opgelegde voorafgaande vergunning; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel doet gelden wat volgt :

III.4. VIERDE MIDDEL:

Genomen uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Toelichting :

1.

Verzoekster verwijt de overheid dat deze door het nemen van het bestreden besluit, gehandeld heeft in strijd met het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat, hoewel een overheid ter zake over een discretionaire bevoegdheid kan beschikken, deze toch vergelijkbare categorieën van personen op gelijke wijze moet behandelen.

Het spreekt voor zich dat een dergelijk beginsel het wezenskenmerk en de hoeksteen van onze rechtstaat is. Het vormt bovendien een noodzakelijke voorwaarde voor sociale harmonie.

Het maakt dus niet alleen een beginsel van behoorlijk bestuur uit, doch kan ook aangemerkt worden als een ethisch-politiek beginsel dat ten nauwste verbonden is met de rechtvaardigheid.

Een ingrijpende rechterlijke toetsing van het overheidshandelen moet worden toegelaten teneinde dit uitermate belangrijke beginsel effectief te kunnen afdwingen.

Niemand betwist overigens dat het gelijkheidsbeginsel niet enkel de regelgevende overheid bindt, doch ook de in het individuele geval beslissende bestuursoverheid.

2.

Verzoekster geeft met huidig middel te kennen dat zij door de bestreden beslissing ten volle haar geloof in de rechtstaat heeft verloren.

Verzoekster stelt immers vast dat op heden een zeer groot aantal van de in exploitatie zijnde helihavens, niet vergund zijn op de manier die het bestuur thans van verzoekster verwacht, met name rekening houdende met rubriek 5.7.

1. Vlarem I.

Verzoekster verrichtte hiervoor zelf enig opzoekingswerk, welk thans aan de Raad van State wordt meegedeeld (zie vanaf stuk 24).

De gemeentebesturen van de plaatsen waar helihavens worden geëxploiteerd, werden bevraagd omtrent de milieuvergunningen van de betrokken helihavens.

De resultaten van dit opzoekingswerk spreken voor zich : er werden geen helihavens vergund op basis van rubriek 5.7.1. Vele helihavens zijn helemaal niet vergund, ook niet op basis van de stedenbouwwetgeving.

Verzoekster heeft zich willen conformeren aan de - weliswaar onwettige - regelgeving, terwijl andere exploitanten dit niet deden. Thans is verzoekster hier duidelijk het slachtoffer van. Andere exploitanten worden niet geconfronteerd met de aanslepende procedures inzake milieuvergunningsaanvragen, en al helemaal niet met een stopzettingsbevel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt echter een verbod in van elk willekeurig onderscheid, zodat elk juridisch onderscheid in behandeling tussen categorieën personen redelijk moet kunnen worden verantwoord.

Verzoekster voert aan dat geen verantwoording bestaat voor huidige beslissing, meer bepaald in het licht van het feit dat andere uitbaters van helihavens, die zich uitdrukkelijk niet aan de - weliswaar onwettige - regelgeving wens te conformeren, helemaal geen stopzettingsbevel hebben ontvangen.

Dit gedrag van de overheid getuigt dan ook van een niet-redelijk verantwoorde ongelijke behandeling van vergelijkbare categorieën van personen en verstoort ten zeerste de sociale harmonie.

3.

Het gelijkheidsbeginsel staat in nauw verband met het redelijkheidsbeginsel. De redelijkheid van een beslissing refereert aan de mogelijkheid om middels argumentatie, de instemming te bekomen van alle redelijk denkende mensen.

Dat is in casu zeker niet het geval.

Immers, door een dergelijke manier van handelen van de overheid, met name in strijd met de gelijkheid, meer bepaald een handelen dat niet anders kan worden uitgelegd dan zijnde gebaseerd op willekeur, kan de kwetsieuze beslissing niet bij enig redelijk mens aanvaardbaar gemaakt worden.

Dit besluit moet dan ook worden beschouwd als zijnde manifest onredelijk en manifest in strijd met het gelijkheidsbeginsel";

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt :

"Verzoekster stelt terecht dat het gelijkheidsbeginsel aan de overheid oplegt om vergelijkbare categorieën op gelijke wijze te behandelen. Dit fundamenteel beginsel geldt in de eerste plaats voor reglementaire besluiten, wat het bestreden besluit echter niet is.

Ook bij individuele besluiten, wat het bestreden besluit wel is, moet de overheid er zorg voor dragen dat gelijk(aardig)e gevallen gelijk(aardig) behandeld worden. Dit is ook in casu wel degelijk het geval. De beleidslijn die ten aanzien van de verzoekende partij wordt toegepast, is de beleidslijn die de Vlaamse overheid in het algemeen aanhoudt.

Puur feitelijke omstandigheden spelen in elk afzonderlijk geval echter een belangrijke rol. Bij wijze van vergelijking: de snelheidsduivel die geflitst wordt, kan het gelijkheidsbeginsel niet aanhalen om vrijuit te gaan, met de verwijzing naar het feit dat vele andere hardrijders niet geflitst worden, terwijl hij toevallig te snel gereden heeft waar er wel controle was.

Zo hebben ook in huidige zaak ongetwijfeld feitelijke toevalligheden meegespeeld, waardoor dit dossier eerst de aandacht van de overheid gekregen heeft, terwijl andere gelijkaardige gevallen misschien nog niet zoveel aandacht gekregen hebben.

Het is echter wel degelijk het beleid van de Vlaamse overheid om alle gelijkaardige gevallen op dezelfde wijze aan te pakken. Onder meer door de beperkte mankracht kunnen echter niet alle dossiers tegelijkertijd en overal aangepakt worden.

Concurrenten van de verzoekende partij, die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, zullen door de Vlaamse overheid met andere woorden dus wel degelijk op gelijkaardige wijze aangepakt worden. Het geval van verzoekster is niet als Einzelfall uitgekozen.

De lijst van gelijkaardige gevallen die door verzoekster wordt voorgelegd, en waaromtrent de verwerende partij hic et nunc voorbehoud dient te formuleren in verband met juistheid en controleerbaarheid, zal door de verwerende partij aangewend worden om hetzelfde beleid ook in de gesignaleerde gevallen door te zetten.

Volledigheidshalve dient overigens opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geen gegevens bijbrengt in verband met de mate van vergelijkbaarheid van de andere gevallen: gaat het ook om helihavens gelegen in bosgebied?, gaat het om uitbatingen van dezelfde omvang?";

2.4.3. Overwegende dat niet op het gelijkheidsbeginsel beroep kan worden gedaan om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen; dat het aldus niet relevant is dat, zoals de verzoekende partij beweert, nog andere in Vlaanderen gelegen helihavens zonder de vereiste milieuvergunning worden geëxploiteerd; dat het eerste onderdeel van het vierde middel niet ernstig is;

Overwegende dat de in het tweede onderdeel aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel volledig is gebaseerd op de in het eerste onderdeel aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel; dat dienvolgens evenmin het tweede onderdeel van het vierde middel ernstig is;

2.5. Overwegende dat derhalve niet is voldaan aan de tweede in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vastgestelde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.